

at den skete, fordi det forekommer mig klart, at Udvalget der gik udenfor det, der var dets Opgave. Udvalgets Opgave var at behandle den Lov, der foreligger, og naar det er vor alvorlige Mening at søge vor Styrke i vor Begrændsning, saaledes som den ærede Ordfører ved forskellige Leiligheder har udtalt sig for, og gjøre vort Bedste til at forfærte Samlingerne, saa forekommer det mig indlysende, at det ikke kan være rigtigt at forlade Drøftelsen af det foreliggende Lovforslag for at blive gjort bekendt med administrative Akter, der skrives sig fra en Minister, som er afgaaet; thi det ligger nær, at, naar dette først sker, vil det atter blive Gjenstand for Drøftelser og Overvejelser, som ikke have nogen Interesse for det Lovforslags Fremme, hvorom der er Tale. Seg vilde derfor i Udvalget, forsaavidt det stod til mig, have modsat mig, at en saadan Henvendelse skete. — Med Hensyn til de forskellige af Udvalget som det her hedder, fremsatte Forslag kan jeg forøvrigt være enig med dem, der ere fremsatte under Nr. 3, 5, 6, 7, og som jo blot ere Redaktionsændringer. Derimod forekommer det mig klart, at de Herrer have været meget uheldige med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 til § 1. Saaledes som § 1 er vedtagen ved 2den Behandling, tror jeg ikke, at den kan misforstaaes, naar man anvender nogen god Villie paa Forstaaelsen deraf. Den lyder jo saaledes i det 2det Punktum: „Ligeledes skal i Kjøbenhavn og i de andre Kjøbstæder samt i Nørresundby, Løgstør, Silkeborg, Frederiksøer og Frederiksberg al Kjørsel med Arbeidsvogne til den ansøgte Tid være forbudt, saafremt ikke vedkommende Bogne alene passere igjennem Byen“. For mig vil det ikke være tvivlsomt, at denne Bestemmelse skal forstaaes saaledes, at, naar Vedkommende ikke har Læs paa sin Vogn, saa vil en saadan Kjørsel ikke falde ind under Forbudet, og jeg tror i ethvert Tilfælde, at Udtalelserne under Lovens Behandling, hvoraf det fremgaar, at dette er Meningen, vilde gjøre Sagen klar for enhver Politimester, i hvis Lod det maatte falde at skulle anvende Loven. Naar man derimod læser, hvad Udvalget nu foreslaar, saa tilstaaer jeg, at jeg er fuldstændig ude af Stand til at forstaa den Redaktion, Udvalget vil have sat istedetfor den, der vedtoges ved 2den Behandling. Seg vil bede ærede Medlemmer gjøre Forsøg paa at forstaa den ved at høre efter, naar jeg oplæser 2det Punktum af § 1 saaledes som det vilde komme til at se ud, saafremt Udvalgets Forslag gik igjennem. Det vilde da komme til at hedde: „Ligeledes skal i Kjøbenhavn og i de andre Kjøbstæder samt i Nørresundby, Løgstør, Silkeborg, Frederiksøer og Frederiksberg al Arbeidskørsel være forbudt, forsaavidt samme ikke passerer igjennem Byen“. Naar man læser dette, faar man aldeles bestemt Indtrykket af, at i Byen maa man nok kjøre, men udenfor Byen maa man ikke kjøre. Seg skal tillade mig at oplæse det igjen og saa

henstille, om det ikke er dette Indtryk, ærede Medlemmer faae deraf: „Ligeledes skal i Kjøbenhavn og i de andre Kjøbstæder samt i Nørresundby, Løgstør, Silkeborg, Frederiksøer og Frederiksberg al Arbeidskørsel være forbudt, forsaavidt samme ikke passerer igjennem Byen“. Dette har naturligvis ikke været Meningen; men saaledes vilde der komme til at staa, og jeg kan tilføje, at det synes at være ganske overordentligt uheldigt Dansk. Ordet „samme“ vilde være ganske naturligt og paa sin Plads, naar det refererede sig til „Arbeidsvogne“; altsaa naar det hed: „al Kjørsel med Arbeidsvogne skal være forbudt, forsaavidt samme ikke passerer igjennem Byen“. Saa vilde det være rigtig Dansk; men at sige, at „al Arbeidskørsel skal være forbudt, for saa vidt samme ikke passerer igjennem Byen“ giver ingen god Mening, fordi „samme“ gaar paa „Arbeidskørsel“, og Arbeidskørsel kan ikke sprogrigtig siges at passere igjennem Byen. Seg skal derfor tillade mig at tilraade det ærede Thing at stemme imod Forslaget under Nr. 1, idet jeg er vis paa, at § 1 ellers meget vanskelig vil kunne forstaaes, naar man da ikke har hele den Forklaring paa rede Haand, som findes i Rigsdagstidenden, men som dog neppe vil være let tilgængelig for alle dem, der skulle anvende Loven. § 1, affattet saaledes, som stet er under 2den Behandling, vil derimod ikke medføre nogen som helst Vanstielighed ved Anvendelsen. — Med Hensyn til det af en Del ærede Medlemmer under Nr. 4 stillede Forslag, er der jo vistnok stor Sandsynlighed for, at det vil blive vedtaget, ikke blot fordi det fremtræder som understøttet af de Navne, der findes ved det, men tillige fordi det ontrent gaar ud paa det Samme, som det oprindeligt fra Ministeren fremskomne Forslag, og et Forslag, der fremkommer paa denne Maade, og som ikke kan vente at finde Modstand hos den høitærede Minister, maa jo have god Udsigt til at blive vedtaget. Men ikke desto mindre skal jeg fra mit Standpunkt fravaade Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 4. Seg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det Flextal, som ved 2den Behandling indsatte, hvad der nu findes i Lovforslagets § 2, formentlig har havt for Die, at det vil være rigtigt at skaffe den Samfundsklasse, hvorom der her er Tale, Frihed i Tiden fra Kl. 9—4, og at man saa meget lettere vil kunne gjøre dette, som denne Frihed vil kunne staffles uden synderlig Ulempe. Den Gene, som det vil kunne medføre for det kjøbende Publikum at opretholde et ubetinget Forbud mod Kjøb og Salg i Tiden fra Kl. 9—4, er saa godt som for Intet at regne. Det vil kun føre til, at de Kjøb, som under fuldstændig Frihed for Evang vilde fordele sig ganske ligelig paa alle Ugens 7 Dage, Helligdage som Søndage, vil koncentrere sig paa Søndagene og Spændagen før Kl. 9 og efter Kl. 4, og den Gene, som vil være forbunden